

EL MON DE TROPUPETA I LA GALAXIA FAUTUMENTÀRIA

El mar trompetista [mar d'aigües calentes] era un indret molt especial. Allà hi vivia un peix trompeta transparent amb quatre orelles. El Puf era molt divertit, sempre feia bromes i li encantava descobrir. Un dia investigant va descobrir un túnel ple de diamants i pedres precioses. De tant meravellat que estava amb tanta brillantor, va ensopegar sense voler amb un diamant que sobre sortia més que els altres –au! Quin mal- va dir adolorit, amb un bony al front.

Al final d'aquell túnel que va resultar ser molt llarg va veure que estava a un lloc ple d'arbres multicolors i amb diamants a les fulles. El Puf es va apropar a un cartell que per sort estava amb el seu idioma, -hi posa llunscash- va dir amb dificultat, ja que estava molt desconcentrat. Va intentar descobrir on estava –a veure si llunscash ve de lluna, com el seu propi nom indica hauria de estar a la lluna-. Com que el puf no es podia estar ni un segon quiet va començar a caminar i tot i que en principi no podia va recordar que havia llegit en un llibre que els de la família fumicuti podien respirar i caminar per terra ferma i que protegien la galàxia fautumentària que s'arribava per una lluna [no se sabia quina] però de veritat el Puf no és creia aquella llegenda. El Puf continuà caminant fins que trobà una escriptura molt antiga, va intentar llegir-la i per sorpresa va veure que era super fàcil -quatre orelles són per ferles servir, utilitza-les bé-. El Puf estava molt sorprès perquè ell era l'únic ésser del món que tenia quatre orelles, la escriptura estava feta per que ell la lleigs !!! Estava molt impacient volia saber que passaria si posava les seves orelles a un símbol que hi ha un dibuix d'orella com la seva. Tenia por perquè no sabia que passaria però al final es va armar de valor i va encaixar les orelles, va tenir la sensació de que queia fer un forat sense fi, al final va aterrar molt suau ment a un terra de molsa molt gustosa. Allà hi havia tot de diminutes papallones, cérvols, pandes vermells, fins i tot hi havien dofins, tortugues, peixos de tots els colors i mantes nadant a un llac gegant d'aigua cristal·lina. Quan tots aquests animals van veure el Puf va al·lucinar perquè des de feia temps no veien cap peix trompeta ja que molts d'aquests peixos d'aquest tipus havien mort a la guerra d'animals contra humans, en que el que les persones volien les orelles dels peixos trompeta per escoltar secrets...Per això tots aquests animals s'avien amagat en aquell meravellós país que

s'anomenava galàxia fautumentària on tots els animals vivien en harmonia. Les papallones es van apropar a en Puf li van dir que feia un temps la malvada guineu Escarola s'havia aliat amb els humans i so estava manegant per destruir Fautumentària i ser ella governés de tots els animals [amb el Feliu la guineu que li agrada]. Llavors les papallones li van preguntar:-as vingut a salvar fautumentària?- el Puf tot sobtat no sabia que dir però al final va dir mig confós:- j jo he ccc caigut aaa aquí per casualitat no se de que m'esteu parlant- les papallones mig estupefactes perquè el Puf no sabia que feia allà li van explicar tota l'història i el perill que corrien, també li van explicar que la única família d'animals que tenia quatre orelles és la família Fumicuti i que era la família que guardava el portal per arribar a Fautumentària. El Puf tenia totes les emocions barrejades i estava molt confós ell era un Fumicuti!!! Per això podia respirar i anar per terra.

De sobre va començar a tronar molt fort i després a ploure molt, el Puf no sabia que passava però tots els animals ho sabien molt i molt be, allò volia dir que l'Escarola estava molt a prop i que si no s'amagaven se'ls menjaria a tots com ja els havia passat a altres animals que s'havien volgut enfrontar amb ella o que no s'havien amagat prou be. Les papallones sen van anar volant a tota velocitat amb la mala sort de no haver avisat el Puf que es va quedar allà quiet com un estaquirot sense saber on anar. Llavors l'Escarola va entrar en aquell prat tan bonic on havia anat a parar el Puf fa no se quants minuts o hores. La malvada guineu ja havent entrat al prat va ensumar tot dient:- que ha passat aquí, fa olor a peix trompeta de la família fumicuti, com pot ser això fa temps que es van extingir en èpoques fosques on manaven les guineus- llavors el peix ho va tenir super clar es va plantar amb valentia davant de l'Escarola i va dir cridant enfadat:- i com saps que s'han extingit els peixos trompeta de la família fumicuti, perquè si no ets cega en tens una mostra al teu davant- La guineu estava sorpresa no sabia que el Puf es mostraria tan valen davant d'ella perquè estava acostumada a que tots els animals tinguessin por d'ella, així que va intentar amagar aquella emoció. El que no sabia cap animal era que la guineu tenia poders màgics i que per això sempre portava amb ella la por, la desesperació i la tempesta d'aigua gelada.

El Puf començava a tenir fred i amb aquestes l'Escarola se li va tirar a sobre, per sort ell va tenir reflexes i la va esquivar però amb un tall profund a una de les orelles van estar una estona lluitant cos a cos, però va arribar l'hora de veritat lluitar a beure qui és més màgic i poderós que l'altre. La guineu tirava rajos elèctrics que poc a poc anaven incendiant aquella meravellosa galàxia... No hi havia escapatòria, les flames cada cop eren més altes quan de cop tot va parar, un silenci atemorit es va estendre tota aquella galàxia que havia quedat tota destrossada. De sobte tot va començar a tremolar molt fort [fins hi tot la Escarola estava espantada]. En acabat aquest terratrèmol una turmenta de meteorits va envair tot Fautumentària, tots els animals intentaven esquivar aquelles roques gegants. El que no sabien els animals era que aquella galàxia era màgica i que si s'utilitzava la màgia negra al cap de dos anys començava aquella perillosa turmenta. El Puf començava a patir perquè cada cop hi havia menys llocs per anar, des del primer moment el Puf pensava que serien tres segons com el terratrèmol però se li estava fent una eternitat. El Puf ja no veia res de la pols que hi havia i esternudava cada cop més ja que era al·lèrgic a la pols –quina desgràcia això ja no ho explicaré!- va pensar així que no ho va sentir ningú tret de ell. Cada cop era més difícil d'esquivar els meteorits, el Puf havia vist que un animal havia rosat un meteorit i aquest s'havia socarrimat. De sobte en van caure tres més al voltant del Puf, ja no tenia escapatòria. Prop d'allà passava un colibrí que marxava volant d'aquell país que hores enrere era tan bonic i el puf li va dir cridant: saluda els meus amics de part meva. Però ja era massa tard veia un meteorit que cada cop estava més a prop seu quan de cop va sentir una veu dins seu –quatre orelles son per fer-les servir utilitza-les be, amb aquestes ja havien passat vint mil·lèsimes de segons només li quedaven tres segons per que el meteorit l'esclafes. El Puf ja sabia que fer: intentaria volar com també podia caminar encara que fos un peix. Així ho va fer amb totes les seves forces va intentar moure les seves quatre orelles, però no s'enlairava ho va intentar un i un altre cop i si no hagués deixat d'intentar-ho ja estaria mort. Però la cosa no s'acabava aquí ara ja no queien meteorits ara hi havien remolins de sorra, un remoli se li acostava molt i per sort no se sap d'on van aparèixer els seus amics –ajuda!!!- va cridar el Puf mig ofegat per la sorra que venia de no se sap on. Els seus amics en sentir la seva veu van anar com van poder cap a ell i el van ajudar a sortir d'aquella tempesta de sorra. De

sobte se'ls va acostar coixejant l'Escarola que encara estava fent màgia perquè no se li apropés res –no et pensis que em rendiré petit peix, algun dia agafaré forces i et guanyaré com en altres temps ho van fer els meus avantpassats. A la guineu se li estaven acabant les forces i no va poder continuar fent màgia. Com que va deixar de fer màgia tot es va parar i va tornar a la normalitat menys el paisatge. Tot estava destrossat, els arbres tots caiguts i molts animals morts o ferits. Aquell lloc no tornaria a ser mai com abans.

Molt trist el Puf va tenir que acceptar que no hi havia remei i que havien de tornar a casa. Com que els seus amics no podien volar els va haver de portar ell fins el segon arc de sant Martí, creuar Llunscash, passar pel túnel de diamants i va arribar al mar Trompetista molt cansat i trist per el que havia passat, tot pensant com podria reconstruir Fautumentaria.